

: სეცსლი :

კაძოც. № 2.

კარიკატურებიანი აღმანახი

1908 წ.



ოცნება.



მონასტრის
მებაღე

(ნოველა ბოკაჩიოსი)

ჩვენს მხარეში არსებობს ერთი დღდათა მონასტერი, რომელიც განთქმულია საზოგადოთო ზნეობის დაცვით და სასტიკ კანონებით. არც თუ ისე დიდი ხანია, რაც ამ მონასტერში ირიცხებოდა სულ რვა მონაზონი წინამძღვრის გარდა. მონასტრის ქონდა წინ მშვენიერი ბაღი, რომელსაც უფლიდა ერთი მოხუცებული მებაღე და, რადგანაც მას ძალიან მკირე სასყიდელი ეძლეოდა, ერთხელ გადასწყვიტა—განშორებოდა მისთვის არა სასარგებლო ადგილ; მონასტრის ეკო-

ნომს მოსთხოვა ანგარიში და დაუბრუნდა თავის სამშობლო ქვეყანას —ლაშობრჩიოს.

ნუტო, ასე ეძახდნენ მოხუც მებაღეს, ხშირად ესაუბრებოდა თავის მეზობლებს თავის ცხოვრების მიმდინარეობაზე მონასტერში, ჩიოდა თავის უნუგეშო მდგომარეობას, მკირე ჯამაგირს, სამშობლო მხარეზე დაშორებას და უცხო ქვეყანაში აუტანელ შრომას; ნუტოს, სხვა ყურის მგდებელთა შორის უფრო მეტ ყურადღებას აქცევდა და ყველა მის ნაოლაბარაკეს ხარბათ ეწაფებოდა ერთი მეტათ ახოვანი და ჯანღონით საესე ახალგაზდა ყმაწვილი კაცი,—მაზეტტო.

— მთელი დრო მე გავატარე და ვცხოვრობდი დედათა მონასტერში,—დაიწყო ერთხელ ნუტომ.

— მერე რას აკეთებდი იმ მონასტერში, მოხუცო?! — შეეკითხა მას მაზეტტო.

— რასა და, უფლიდი და ყურსეუღლებდი მონასტრის ბაღს—დაიწყო ნუტომ, ვაბობდი შეშას, წყალს ვზიდავდი, ერთი სიტყვით, რაც კი მიძმე საშუაო იყო ყველაფერს მე ვაკეთებდი, მაგრამ მონაზონები კი ისე ცოტა ჯამაგირს მაძლევდნენ, რომ ფეხსაცმლისთვისაც კი

ძლივას მყოფნიდა, ამაქთანავე უნდა ვითხრა, რომ ვერაფერი გზით ვერ შევიძელ მთგან განწყობილების და ყურადღების მოპოვება, წარმოიდგინე შენ, ყველა ახალგაზდები და უქკონი იყენენ და ყველა თავისებურათ იძლეოდა განკარგულებას, მოდი და ასიამოვნე სათითაოთ,—ეს არ ვარგა, ეს კარგა არ გავიკეთებია, ეს კარგია, ეს ცუდიცაა სხვა... ერთი სიტყვით თავსბრუ შესხმეოდა და მეც მომწყინდა: საქმე ბეერი იყო. ჯამაგირი კი ცოტა. ავდექი და, მეც გადავწყვიტე თავი დამწენებინა. ეკონომმა მთხოვა, რომ ჩემ მაგიერ სხვა ვინმე გამეგზავნა, მართალია მეც დავბირდი. მაგრამ იმდენი მელოდოს, ვიდრე მოსწყინდებოდეს; მე არავისაც არ გავგზავნი ამისთანა მკირე ადგილზე!

მაზეტტო გულმოდგინეთ უგდებდა ყურს მოხუც ნუტოს და გულში კი ფიქრობდა, რომ ურიგო არ იქნება, როგორმე ამ მონასტერში წავიდე და ვიმსახურო ფული მაინც და მაინც არ იტაცებდა მაზეტტოს, იმას სულ სხვა აზრი უტრიალებდა თავში, მაგრამ თავის აზრს ისეთი მოხერხებით მალავდა, რომ კაცი ექვსაც ვერ შეიტანდა მის პატიოსნებაში, თითქმის ნუტოც კი შეაქო იმ განზრახვისათვის, რომ მას თავის მაგიერი კაცის გავგზავნა არა სურს და თან დასძინა, რომ მართლაც დედაკაცთან შეუძლებელია მეგობრული განწყობილების დაცვა, რადგანაც ხშირათ თვითონაც არ იცის რა სურს...

მაზეტტო განშორდა მოხუც ნუტოს და მიეცა იმის ფიქრს, თუ როგორ მოიყვანოს თავისი გეგმა სისრულეში. სამუშევი მაინც და მაინც არ აზინებდა მაზეტტოს, რადგანაც იმედი ქონდა თავის მკლავისა, შობოლოდ ერთი რამ აფიქრებდა, რომ ასეთი ახოვანი და ახალგაზდა შესაძლებელი იყო არ მიეღოთ დედათა მონასტერში და მუშობაზე უარი ეთქვათ.

დიდი ხნის ფიქრის შემდეგ მოხერხებული მაზეტტო დაადგა ამ აზრს: დედათა მონასტერი აქედან შორს არის და არც არავინ მიცნობს. განგებ დავაზუნდები და, თუ ამ მოხერხებამ რეივანათ ჩამიარა, შესაძლებელია, რომ მონაზონებ-



მა მიმიღონ! ასეც მოიქცა, გაიპქო ცული სარტყელში და გაუღდა გზას.

მონასტრის ეზოში მას სწორედ ეკონომი შეხვდა, მახეტტომ ხელებით ანიშნა, რომ ცოტა რამ ექმევენათ და საზავიეროთ შეშას დაუქრიადა, ან სხვა რამე საქმეს გაუკეთებდა.

ეკონომმა სიხარულით მოუტანა მახეტტოს საქმელი და შემდეგ გამოსაცდელათ, ოცის თუ არა რაიმე მუშაობა, მიუთითა უშველებელ ტივის ხეებზე, რომლის დაპობასაც მოხუცი მებაღე ნუტო ვერ ახერხებდა და თითოთ ანიშნა მახეტტოს ამის დაპობა. მახეტტომ უცებ დააბო უშველებელი ტივის ხეები.

ეკონომი აღტაცებაში მოვიდა მახეტტოს სიყოფილით, აქედან ის წაიყვანა ტყეში და ხელით ანიშნებდა რა უნდა გაეკეთებინა მუნჯ მახეტტოს ამ ტყეში. მახეტტოც მეტის სიმაღლით ასრულებდა ყველაფერს.

მუნჯმა რამდენიმე დღე დაყო მონასტრში და მეტის სიმაპითაც მუშაობდა. ერთხელ მახეტტო დაინახა დედაწინამძღვარმა და შეეკითხა ეკონომს.—თუ ეინ არის ის ახალგაზდა, რომ ასე ყოჩაღათ მუშაობს.—ეს ერთი საკოდავი ვინმეა—ყო და მუნჯი,—მიუგო ეკონომმა,—რომელიც მოწყალებასა და მუშაობას გვთხოვდა და მეც ესა თუ ის სამუშაო დავაკისრე, თუ ბაღის მოვლა ეკოდინება, ჩვენ ამაზე უკეთესს ვერც ვიშოვით და მებაღეთ დავიტოვოთ. მეტად ღონიერი და ყოჩაღია, რასაც კი მიუთითებ მაშინათვე აკეთებს, და გარდა ამისა, სასკოდავი მუნჯიც არის და სრულიად საფრთხილობელი არ არის: ვერ გაეულაყება ჩვენს ახალგაზდა მონაზონებს და ვერც ვერაფერს შეასმენს.

—თქვენ მშვენიერათ მოგიხერხებიათ,—მიუგო დედა წინამძღვარმა,—სცადეთ და, თუ მებაღეობასაც შესძლებს, სწორედ რომ ზედ გამოპრილი იქნება ჩვენს მონასტრისათვის და კიდევაც დასტოვებ, მანამდე კი შემოსვით, ფესასკმელი ჩააკვით და რიგანათ აქამეთ.

—ყველაფერს ავასრულებ, —დედაო წინამძღვარო,—მიუგო ეკონომმა.

მახეტტოს, რომელიც იქვე ახლოს მუშაობდა, კარგად ესმოდა მათი ნალაპარაკები, ჩუმ-ჩუმათ იცინოდა და თან ფიქრობდა: „დამტოვეთ აქ და ისე მოუვლი თქვენს ბაღს, რომ უკეთესი არ შეიძლებოდეს“... ეკონომმა წაიყვანა მახეტტო ბაღში და ყველაფერი ანიშნა. მაშინ კი დარწმუნდა, რომ მართლაც ყოჩაღი და მეტად მამაცი ახალგაზდა ყოფილა მუნჯი მახეტტო და მახეტტოც დარჩა მონასტრის მებაღეთ.

ახალ მებაღის დაქირავება ელვის სისწრაფით მოედო მთელს მონაზონებს, სწორათ დიარებოდენ ბაღში, საუბრობდენ და ყოველგვარ სისულელეს ეუბნებოდენ მუნჯ მებაღეს, დარწმუნებულნი, რომ მას არაფერი არ ესმის და ამიტომაც არ ერიდებოდენ ყოველგვარ სისულელის რუშვას მებაღესთან. დედა წინამძღვარიც დამშვიდებული იყო და ასე ეგონა, რომ რაკი მათი მებაღე მუნჯია—ის ცოცხალ ადამიანათ არ ჩაითვლება და მკვდრებს ეკუთვნისო!..

ასე მიდიოდა დრო და აი, ერთხელ, როდესაც შრომით მოქანცული მახეტტო, იქვე ბაღებზე მიველო მოსასვენებლათ, მის ახლოს ჩაიარა ორმა მონაზონმა; შემდეგ შეჩერდენ და დაუწყეს მზერა მწოლარე მახეტტოს, მახეტტოც თავის მხრივ განინახა, თითქო ღრმა ძილშიაო.

—ყოლი დამიგდე რა გითხრა?—წარმოსთქვა ერთმა მონაზონმა, რომელიც უფრო გამბედავი აღმოჩნდა,—თუ არ გამცემ, მე შენ იმისთანა რასმეს გეტყვი, რაც დიდი ხანია მე მათექრებს და შენც ქვეაში დაგიჯდებოდა!..

—მითხარა და,—მიუგო მეორემ,—ნურათრის შეგეშინებდა; კრინტაც არავისთან დავძრამ, დამერწმუნე!..

—არ ვიცი, როგორ დავიწყო?!—მორტყვად უზასუხა პირველმა,—შენ როდისმე გიფიქრია იმაზე, თუ როგორ სასტიკად გვეპყრობიან? ხომ არც ერთ მამაკაცს არ აქვს უფლება ჩვენთან მოხელისა, გარდა ჩვენი მოხუცი ეკონომისა და ამ მუნჯისა; მაგრამ მე კი, აქ მოსულ დედაკაცებისაგან გამიგონია, რომ იმაზე უსიამოვნესი დღეამიწის პირზე არაფერია, რაც ის, რომ მამაკაცები გაიწონო და დაუახლოვდე!.. მე ასე ერთხელ მიფიქრია გამოპყვალა ეს სიამოვნება ამ ჩვენ მებაღესთან და, უნდა სიმაღლეთ გითხრა,

რომ ეს სწორედ ზედ გამოპრილია ამ გვარ საქმისათვის,—ახალგაზდა, ღონიერი და მასთანავე მუნჯი, ნება უნებლიეთ ვერასდგერს იტყვის და ჩვენ საიდუმლოს ვერ გასცემს!.. მოდი ვცალოთ!..

—მაგას რას მეუბნები?—მიუგო მეორემ,—ნუ დაგავიწყდება, რომ ჩვენ მონაზონები ვართ!..

—პეტეი შენ, რომ მოგცლია?! განაგრძო პირველმა,—ვინ იცის რა და რა დაპირებებს არ აძლევენ ღმერთს, მაგრამ არავინ არ ასრულებს თავის აღთქმას, დამერწმუნე, ამას ჩვენ ისე მოვახერხებთ, რომ ვერაინაც ვერა გაიგოს რა!..

მეორე მონაზონს თუმცა კი ცოტა შიში ებარებოდა, მაგრამ მაინც წინააღმდეგი არ იყო, რომ გამოეცაღნა ეს სიამოვნება და მასაც მონაწილეობა მიეღო.

—მხოლოდ საქმე იმაშია, როგორ მოვახერხებთ ისე, რომ არავინ არაფერი შეგეცტყოს,—შიშით წარმოსთქვა მეორე მონაზონმა.

—შენ ნუ გეშინიან!—მიუგო პირველმა,—ებლა შუაღღა და მე დარწმუნებული ვარ, რომ ჩვენს გარდა, ყველა ჩვეულებრივ მოსვენებაშია, მაგრამ, მეტი არ იქნება, რომ სიფრთხილის გულისთვის, ბაღი დავათვალიეროთ, შემდეგ შევიყვანოთ ეს ყმაწვილი ქობში, საცო წვიმის დროს შეეფარებო სიღმრთე და ეს ისეთი სულელი რამ არის, რომ ყოველგვარ ჩვენ სურვილზე დაგვეთანხმება.

მახეტტოს ესმოდა ყველა ეს და გატურნული ელოდა როდის გამოალეციდებენ მონაზონები და მიიწყებენ ქობში.

როდესაც მონაზონები დარწმუნდენ, რომ ბაღში არავინ იყო, გაემართენ მახეტტოსაკენ და პირველმა მონაზონმა, უფრო გულადმა მეორემ, გამოალეცია ვითომდა მიძინარე მუნჯი. მახეტტოც ფიცხლავ წამოხტა. მონაზონმა აღერსიანათ ჩაავლო ხელი მახეტტოს და წაიყვანა ქობისკენ, მებაღეც ჩუმ-ჩუმათ ილიმებოდა და მოწიწებით მისდევდა მონაზონს. შემდეგ პირველმა მონაზონმა დაუთმო თავისი ადგილი მეორე მონაზონს და ამგვარათ ორივე სარგებლობდენ შესაფერ წამით, რომ მკორე ხანს გართულიყვენ მუნჯთან...

ერთხელ, როგორაც დაუდარაჯა მათ მესამე მონაზონმა და ეს ამბავი შეატყობინა თავის ორ ამხანაგს. ამ სამმა მონაზონმა გადასწყვიტეს ყველაფერი დედა წინამძღვრისათვის შეატყობინებიათ, მაგრამ შემდეგ ისევ შესცვალეს თავისი აზრი, მოილაპარაკეს ერთმანეთში და პირველ ორ მონაზონთან ერთად ამათს მიიღეს მონაწილეობა ყრუ და მუნჯთან გართობაში. შემდეგ მათ შეუერთდა და



ხანს გონს ვერ მოვიდა, რადგანაც იხილა ირისთანა საეკრეველებმა, რომ ყრუმუნჯმა ენა ამოიღდა და დედა წინამძღვარს გამოესახებრა.

— რას ნიშნავს ეს? მე მეგონა, რომ შენ მუნჯი იყავი!
— მართალია, მე მუნჯი ვიყავი-მიუგო მეზღვემ, მაგრამ დაბადებიდან კი არა, ეს მე მომივიდა მძიმე ავთამყოფობის გამო, რა მიზეზითაც მომესპო შე სიტყვის გამოთქმის უნარი. დღეს კი ვიგრძენ, რომ ლაპარაკის ნიჭი კვლავ დამიბრუნდა და, ვხადლობ ჩემს გამჩენს, რომ არ მომაკლო თავისი მოწყალებმა!...

წინამძღვარმა დაიჯერა მეზღვის სიტყვები, მაგრამ მაინც კითხა:

რას ნიშნავს ეს ცხრა დედაკაცი, რომელზედაც შენ ლაპარაკობ?!

მაზეტომ აღარაფერი დაუმალა წინამძღვარს და ყველაფერი დაწვრილებით უამბო. წინამძღვარი მიხედა, რომ მისი მონაზონები არც თუ ვერე სულელეები ყოფილან, ყველა ერთად შეკრიბა, რომ ურთიერთის თანახმობით ყოველი მხარისაგან გააშალაშინონ ეს საქმე და ბოლოს ამ დასკვნა დაადგინენ: მაზეტომ არ დაეთხოვათ მონასტრიდან, რომ მას რ ვავერცელებინა ცუდი ხმები მონასტერზე, მიეცათ ახლად გარდაცვლებულის ეკონომის ადგილი და ხალხში გაავრცელებს ხმა, რომ ლოკვითა და ვედრებითა კეთილმსახურთა დათა ამა მონასტრისათა და შეწყვენითა წმიდისა მის ხატისა,

ნარჩენი სამი მონაზონიც და დარჩა მხოლოდ ერთი წინამძღვარი, რომელიც დიდ ხანს ვერ მიმხედარიყო რაში იყო საქმე, რადგანაც მოფიქრებულათ ახერხებდენ თვალთმაქტი მონაზონები თავიანთი საიდუმლოების დაცვას. ერთხელ, როდესაც დედა წინამძღვარი ბაღში სერიანობდა, თავს წაადგა მაზეტოს, რომელიც მეტის სიქანსისაგან იქვე ნუშის ხის ქვეშ გაშხლართულიყო და დასძინებოდა. ღირსმა დედამ აღერსიანათ დაუწყო მძინარე მუნჯს მხერა, შემდეგ გამოაღვიდა და შეიყვანა თავის სენაკში, სადაც მონაზონების სამწყხაროთ და სავალალოთ. რამდენიმე დღეს დაიტოვა. ამის შემდეგ ის ხშირათ ეპატიებოდა მაზეტოს თავის სენაკში და მოთლ დამეებს იმასთან ათენებდა, რამაც სხვა მონაზონებ შორის გამოიწვია უკმაყოფილება და მუნჯისადმი საყვედურები. საცოდავმა მაზეტომ მალე იგრძნო დაქანცვა და ვეღარ ასრულებდა ყველას მოაზოვნისაგან, ამასთანავე სიმუნჯეც უფრო მეტ ზიანს აძლევდა და აი, ერთხელ, როდესაც ის დედამ წინამძღვრის სენაკში იმყოფებოდა, უცებანიკურნა სიმუნჯისაგან, აღუბნა ბაგენი და წამოიძახა:

— დედაო წინამძღვარო! თქმულებათ, რომ ათ დედალზე ერთ მამალს გაიჩენენო და მე კი ცხრა სულს გემსახურებით, სწორედ ამისთვის ძალა აღარ შემწევს! ან შემომსუბუქეთ ჩემი მოვალეობა და ან გამანთავისუფლეთ სრულიად! სწორედ მოგახსენათ, მე აღარ შემძლიან აქ დავ რჩე!...

წინამძღვარს თავზარი დაეცა და დიდ-

რომოისა სახელსა ზედა აღშენებული იყო წმიდა ესე მონასტერი, ყრუსა და მუნჯ მაზეტოს აღეხვნა ბაგენი თვისნი სალაპარაკოდ და გარდმოველინა მის ზეცით მაღლი სიტყვათა გამოთქმად.

ახალი ეკონომის მოვალეობა ყველა მათგანმა ისე მშვენიერათ მოაწყო, რომ მაზეტოს სრულიათ არ გასკირებია ამ საქმის გაძლოა. ყველაფერი რიგზედ მიდიოდა და დიდი საიდუმლოებით იყო მოკული. მხოლოდ დიდი ხნის შემდეგ, როდესაც დედა წინამძღვარი გარდაიცვალა, ყველამ გაიგო ეს საიდუმლო, რადგანაც მაზეტომ თავის საშობლოში ძალიან გამდიდრებული და ამასთანვე მოხუცებული დაბრუნდა.

ბევრს ლაპარაკობდა მოხუცებულ მეზღვეზე, რომელმაც ასე მშვენიერად, შეუმჩნეველად და მოხერხებულათ ისარგებლა თავისი მდგომარეობით.

ბოკაჩიო.



დედა და ქალიშვილი

დედოლო, გენაცვალე, არ ვიცი რა დამართია?! გულმუცელში ვგრძნობ ტკივილებს, წელი ვერ გამიმართია!...

არა გიშავს რა გენაცვა, ფეხიდან გაიცილებოდი, ან ხაღმე ცივ წყალს დალევდი, როდესაც დაილოებოდი;

არა, დედოლოს გენაცვალე! სულ არ ვყოფილვარ გარეთა, მხოლოდ რალაცა მაწუხებს და მამოყინებს მწარეთა!...

არაფერია. სუსტათ ხარ, დედოლო გენაცვალე! თვითლად ჩაწყვი ლოგინში და ოფლი მოგედინება.

არა, დედოლო, გეგოცვი, მე არას მარგებს ლოგინი. გული მერევა და თითქმის დღე და ღამ მანარბოს სლოკინი.

აღბათ თუ სქამე მსუქანი ძროხის ან ღორის ხორცია, ან ზიბეხი კუბატებს, ან მეტი იყო „პორცია“...

არც ერთი და არც მეორე სულ არ მინახავს გემოთა; მხოლოდ რალაცა მაწუხება მუცლის ზემოთ და ქვემოთ.

აღბათ, თუ ხილი შესქამე
და მკუხე იყო ოხერი,—
ხედ ცივი წყალი დალიე,
როდესაც სახლში მოხველი!..

აბა რას ამბობ, დედილო?!
სულ არ ვყოფილვარ ბაღშია!..
განა შენ თვითონ არ ხედავ—
დღე და ღამ ვზივარ სახლშია?!..

მაშ, დედა გენაცვალემა,
მითხარ რაღა გგვრის ტკივილებს?
კლტა რამ „კაბლი“ დალიე
და გაგიქარვებს სიმსიენეს!..

კაბლი რას მარგებს, დედიკო!
ვიცი ის ყარგა არ ვამხდის,
მიტომ რომ დღე ღამ მუცელში
ცოცხალი რაღაცა რამა ხტის!

ვაი შენს დედას, ვაგლახზე,
ეხლა კი ვიცი რაც არი:
უნდა მოვნახო ბებია
მგონი, აქ სხვა გზა არ არი!..

და განა არა,— ვფიქრობდი—
კარგს არ მიქადა სტუმრობა,
„ამხანაგების“ კრებები,—
არა ყოფილა ხუმრობა!..

უნდა მოვნახო ბებია,
ავრეც კი შეხი დაგეცა
და გავიარო ფოტაში
მამას დაუკრა დეპეშა!

შევატყობინებ: „შენს ქალსა
უქმროთ ეყოლა შვილია
და ამხანაგთა წრეებმა
შეგვიძინა შვილის შვილია!..“

მაშრაანელი



**შინ რას ფიქროვს ღამე როცა ძილი
გაუკრთება:**

ვეგანი დვალი. (თბილისი)

წუხელის სიზმარა ენახე, ვითომ საგი-
ქეთში ვიყავი,— იმდენი გიყვებო შემომე-
ხვიენენ, რომ კინაღამ კკუახედ მოველი-
ვოლოვინის პროსპექტზე, რომ გავი-
არე არავინ არ იცოდა, თუმცე კკუათ სე-
ლი ვიყავი... სულელები... აბა რა იცო-
დნენ მათ, რომ „ცის ნამის“ რედაქ-
ტორს ცხვირზედ მეჭექი ამოუვიდა.

გ. სხირტლაძე. (თბილისი). „ცის ნამის“
რედაქტორი.

პურის ცხობა და რედაქტორობა ერთ-
ნაირი საქმე არა ყოფილა. დუქნის ბი-
ჭებს, როგორც იქნება დეკამეყოფი-
ლებს, მგვრამ თანამშრომლებს კი...
ღმერთმა დამიხსნას!.. უფულოების გამო

იმერეთში გავიზარები!.. ენახოთ: იქაც
მომავლებზე თანამშრომლები?..

ომინ იოსელიანი. (ყვირილა) საიურ-
ნეო ბანკის თვამჯღომარე

ეს რა ლეთის რისხვა დამატყდა თავ-
ზე, ნამდვილი საბუთით ფულს არავის
ვიძლევდი, ყიარათს ვეწვევდი და რო-
გორ ვიფიქრებდი, რომ ყალბი ჩეკით
ეს წუნკის შვილები ფულებს გამცი-
ლავდნენ! ვაი, ჩემ მოხუცებულ ქალას!
ვაი ჩემ ღირებურობას!..

იოსებ გუნცაძე. (ყვირილა).

„მოდი შენ და ვირი ტალახიდან
ამოიყვანე“.

ლომინა გუნცაძე. (ქიათურა) ქიათურის
„პოდრიანიკი“

აბა, როგორ მოვიფიქრებდი, რომ ეს
ოხერი ფული ასე მალე შემომაკლდებო-
და, ამდენ მუშებს საღ ეშმაკში უნდა
დავემალო... ჰეე, მშვიდობით „პოდრი-
ანიკ“ ლომინ!..

ზარასი ჯაჭვაძე. (ქუთაისი)

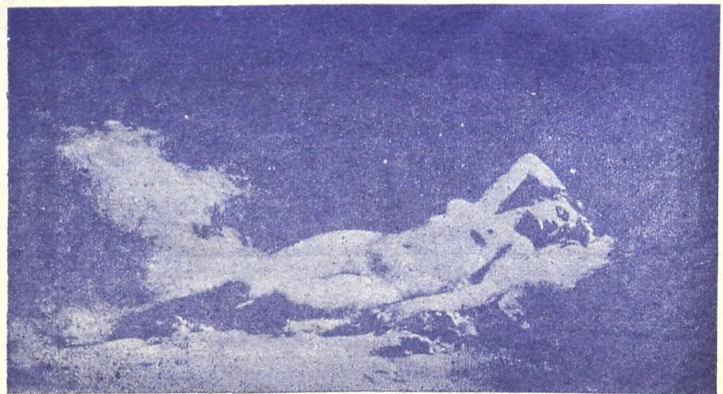
თავიდანვე ბოროტი ვიყავი, ეს ოხე-
რი გული ერთხელაც არ ამგვრებულა სი-
მართლისათვის! წყეულიც იყოს ის ბუ-
ნება, რამაც ასე მახინჯი შემქნა!!! სული
მეხუთება, გონება მეკარგება, როდესაც
ჩემი სიბოროტენი მაგონდება... და ვინ

იცის ამ სიბოროტისაგან რამდენი უდა-
ნაშაულონი დაიღუპნენ. ნეტა მონანება
მანაც შეიძლებოდა?!

ბანკირი შპალიანსკი. ბათუმი. თა-
ვიდგანვე ვიცილი — ქართველები ხეის არ
დამაყრიდენ, როცა ფულს ზიდავდნენ
მაშინ კარგი ვიყავ, ახლა კი — ვის ვას-
სოვარ?! მახლას!!!

(ნიკო თავდგირიძე). სოხუმი. ვთქვათ
ერთი მხრით სოხუმს რკინის გზა სამტ-
რდილისკენ შეუერთე — მეორე მხრით — ნო-
ვოროსიას — მაშინ ბათომი ხომ დაიღუპა?
„ნეტ“ ეს პლანი ხელ საყრელი არ იქნე-
ბა!..

„პელაგია“ თბილისი მგონი ამ კინ-
კის ფეხებმა კიდევ ვაიგეს, რამ მაიძუ-
ლა და დამაწერია „ცეცხლის“ გასალან-
ძლათ წერილი — „ცისკარის“ რედაქციის
მიმართ — თუ ისიც ვაიგეს, რომ ჩემთვის
25 ქალს კი არა, მხოლოდ ჩემს ქალა-
რას დაუვალებია ლანძღვის პროტესტის
დაწერა, ვაი სირცხვილო მაშინ.



გ ა ნ ც ს რ ო მ ა შ მ ი ა .

**ქალთა მხანისაგან უნდა დაიწყოს
ძმობის მიტოვებით.**

ასეთა თუ არა?

რას მეუბნები, დათიკო? ნუ თუ კატია
ვათხოვდა?

— გათხოვდა და კარგი ბოლშევიკი
იშოვა...
მგას რავე დავიჯერებ: კატია ბოლ-

შევიკს არ წაყვებოდა, ის მენშევიკი
იყო და ეს როგორ დავმართა?..

— ჩემო კკუის მარგალიტო! ნუ თუ
სიყვარული მენშევიკს, ან და ბოლშე-
ვიკს ექვემდებარება?

* * *

ბევრი ახალგაზრდა პარტიული ქალი
რჩება დღეს გაუთხოვარი: ზოგჯერ პარ-
ტიული და ზოგჯერ ფრაქციული უთან-



ახალი ში.

ხმოება ხელს უშლის ქალის გათხოვებას: ძვირად შეხედვით, რომ ეს-ერმა ესდენკა ითხოვოს და თუ ასეთი სასწაული მოხდა, ახალი ცოლ-ქმარი უპარტიონი ხდებიან, რადგან ეშინიათ პარტიულმა განსხვავებამ ოჯახში ალიაქოთი არ შეიტანოს და ცოლ-ქმრული განწობილება არ დაარღვიოს...

* * *

* ფრაქციული განხეთქილება ვერ წარმოადგენს იმდენათ დამაბრკოლებელ მიზეზს შეუღლებისას, რამდენათაც პარტიული, მაგალითად: თუ მენშევიკს სურს ბოლშევიკის შერთვა—ორივენი ხდებიან ფრაქციის გარეშე მდგომ ს-დემოკრატებთან და ს-დემ. კანონითაც უფლება ეძლევათ შეუღლებისა.

* * *

ჩენი დროს ანდაზები.

— ენა ვიბორგამდის მიეცევიანს.
— სახაზინო ლეინო ამხიარულლებს გულსა მინისტრისასა.

— მოითმინე კადეტო—მინისტრი გახდება.

— სუფორინის ქალაღი ყოველიფერს ითმენს.

— ცოფიან დებუტატებს—ცოფიანი ძაღლები სჯობიან.

— როგორ ჩაყურდა კურპატკინი?

— უკან დახევით ყველაფერი თქვა მან.

* * *

აფორიზმები.

— ცოტა სიამოვნება და ბევრი წვალება—აი ხვედრი შეყვარებულთა.— ისინი მზათ უნდა იყვნენ უსასტიკეს გამოცდლების ვალდასტანათ.

— ეცადე—გადიტანო უჩივრად შენი მეტოქეს არსებობა და გამარჯვება უზრუნველ ყოფილია.

— შენი სიყვარული ნიშნის აძლევს შენ მეტოქეს—მოითმინეო.

— ის მას სწერს—მის წერილებს ხელი არ ახლო.

ხელეები ზევით!..

— ნება მიბოძეთ, პატიეცემულნო ბატონო ექსპროპრიატორებო, — ეხლავე ცხვირი მოვიხოცო: შესაძლოა—მე დიხანს შემხედვებს ხელეების მაღლა გაჩერება და ცხვირი ჩემი კი დაუყოვნებლივ თხოულობს დეზინფექციას.

სიკვდილის თანაშემწენი.

(აღმოსავლეთის ლეგენდა.)

— დაქანცული და დატანჯული სიკვდილის ანგელოზი წარსდგა აილახის წინაშე.

— ძალა გამომელია, დავებრდი, ჩემი ცული აღარ მუშაობს და აღარ შემიძლია დანიშნულების შესრულება, სამსახურიდან გამოსვლა მინდა, — ამოხვეწით უთხრა სიკვდილმა.

— აილახმა შრისხანეთ წარბები შეიკუმშა.

— სამსახურს თავს რატომ ანებებ?! ეხლა ისეთი დრო არ არის, რომ უშე-

ნობით შეგვეძლოს წყოფნა! ქვეყანა აივსო ისეთი პირებით, რომლებთაც არაფერის ეშინიათ: არც ქირის, არც ხოლერის და არც სხვა რამეს—ისინი უნდა ამოვბოკოთ, მე შემიძლია თანაშემწენი მოგცე...

— იყოს სიტყვისაებრ შენისა, მაშ მომეცი თანაშემწენი ხალხის ამოსაყლეტათ...

— კარგი—წილი!.. გაძლევ ორ თანაშემწეს—ჩაილაპარაკა აილახმა: ანარქისტს და შავრაზმელს.

* * *

რას ფიქრობს ჯაშუში, როცა მას არ სძინავს?

— როგორც სჩანს—უფალი გამირისხდა, არა მაქვს ბედი, ამდენი ხანია ვმსახურობ და ციხეში ვერავინ ჩავსვი და არც არავინ სახჩობელაზე გამოგზავნია, მე კარგი ობისკოც არ შემხვედრია და სხვები კი...

— გავსარჯე ერთი ბომბისტი, გული სიხარულით კინალამ ამომივარდა, გაეჩხრიკე და ბომბის მაგივრად დამხვდა შავი ბურთი, ბეშეგების გასართობად ნაყიდი.

— ვაი, ჩემს უბედურებას!..

— ერთ მოსწავლეს უცნაურად წიგნი უნახე და სიხარულით ცას დავეწვიე—მაშინვე პროტოკოლი შევადგინე და მოვიხსენიე შიგ პირდაპირი მოწოდება აჯანყებისადმი—წიგნში ამოვიკითხე: „Что ты спишь мужичокъ“ და ამაზე უარესი: „Встань, проснись, подымись“..



— დღეს საღამოზედ შემოიარეთ: ჩემამარი შინ არ ექნება.

— ეს ძღაერ საშწუნათა.

— როგარ საშწუნათა?!

— დას. საშწუნათა, რადგან მე ფულუბი მინდადჷს მკესხს მისგან.



წარმოდგინეთ—ჩვენც თანაზინიას შევადგენთ...

წარვადგინე უმფროსთან და მთელმა იმაგმა ტყვილად ჩამიარა, იქ მითხრეს: ეს ნებადართული ნაწარმოებია—საიმედო კოლცოვისაო...

— მოსწავლეების განთავისუფლება სწავლისაგან რევოლუციის შემწეობით შეიძლება.

— კარგინი შნის მიღებას მოსწავლე უნდა ახდენდეს მეცადინეობით და გაცე-

თიღების სწავლით კი არა, არამედ მასწავლებლების შეშინებით.

— სასწავლებლის დირექტორი უდრის 29 მანეთს, რომლითაც მოწაფეს შეუძლია იყიდოს ერთი სასრული იარაღი და დირექტორი თავის ქეიფზედ ამღეროს.

— ეხლანდელ მოწაფესათვის სასწავლებლის ფორმა სწავლებაა ქალიშვილებთან საარშეიყოთ.

ხალხის განათლება პროექტორებით უნდა მოხდეს.

დამწველ გლტხების გამოკვება გურკოს დასჯით უნდა იწყებოდეს.

სიყვარული და ექვიანობა

ნიკიერმა ბელეტრისტმა და პუბლიცისტმა ნ. ნ. ბრეშკო-ბრეშკოვსკიმ წამოაყენა საკითხი ექვიანობაზე.

დახ, ეს საკითხი ძლიერ რთულია, ეს ისეთი ფაქიზი პსიხოლოგიური მანქანაა, რომელიც დიდს ფიქრს თხოულობს.

ექვიანობა ეს ობობაა, რომელიც აბავს თავის ძაფებს აღმიაინს გულში, ეს ძაფები ეხვევიან და აშორებენ ტვისს, აძიდებენ ვნებას და ჰკლავენ სიყვარულს.

სიყვარული, რომელიც ექვიანობაზე არის აგებული, არის უსაძირკლო, ძლიერ სახიფათო, ძლიერ მკაფოა ძლიერ დამტანჯველი.

კაცი იწვიის თვითონ ექვის ძაფებში გახლართული, სწავას რა ხევის თავისი ვნებითი ექვიანობით—თვითონვე სწავას თავის ხომალდს.

ექვით შეპყრობილნი ვერ იქნებიან ბედნიერნი სიყვარულში. ამათი სიყვარული მიმევა, როგორც ბოაკილები. ექვიანობა არ აძლევს აღმიაინს ნოსვენებას, და სადაც არ არის სიმყუდრე-სიჩუმე მოსვენება, იქ არც ბედნიერებაა.

ექვიანობა—ეს მკვლელის ან თავის—მკვლელის ლანდია. ეხლა ექვიანობა არ შეადგენს სიყვარულის კუთვნილებას.

ექვიანობა ეს ვნების, დაუკმაყოფილებელ სურვილების, მოკმულ სიმეცხის, მესაკუთრის უფლების—თანამგზავრია—იგია ბედნიერების სიყვარულის შემჩრებელია (тормоз). ვინც ექვიანობს,—ის წვალობს და ვინც წვალობს—მას არ შეუძლია სიყვარული.

მე არ ვამბობ დაფარულ ექვიანობაზე: ექვიანობა, გულში ჩაკლული და არა გამოთქმული მეორეს მიმართ ლანძღვა-გინებაში, ან და ხალხისთვის სამსჯავროს დასადებად—გამოსათქმელად ხალხში გადატანილი. ძლიერი ღრმა ექვიანობა, სხვასთან არ გაზიარებული, დახ, ასეთი ექვიანობა აკეთილშობილებს აღმიაინს სულს, აძლევს ზნეობრივ სიძლიერეს: გონების მუღმივი ბრძოლა ვნების ღელ-

ვასთან—აღზრდის ნებას! ასეთი ექვიანობა არის თანამგზავრი ღრმა, ნამდვილი სიყვარულისა—შეყვარება მთელი შენი არსებით, შენი ნერვების ძაფებით—სამოთხის და ჯოჯოხეთის დანახვა ერთ აღმიაინში შეიძლება ცხოვრებაში მხოლოდ ერთხელ და, ვინც ამ ცეცხლით არ დამწვარა, მას არ უცნია, იგი გაყინული ყოფილა, არ უნახავს ცა... ამნაირ სიყვარულს მხოლოდ კარგი, მთლიანი ბუნების აღმიაინს შესძლებენ... ცოტანი არიან ასეთი ბუნების აღმიაინი,— არ არის თითქმის ასეთი სიყვარული... ამბობენ, რომ ასეთი სიყვარული არ აჩებობდეს—თუ ის არის, მაშ სამოთხე ყოფილა დედა-მეწაფედ... რაც შეეხება ექვიანობას და ისტერიკიან სიყვარულს, რომელიც თავის სიკვდილით დაბოლოვდება ხანდახან, ესეთი სიყვარული—პაჩოლია—სიყვარულის ბოროტი წაბაძვა...

ვინც შენთვის ძვირფასია, მოკვიდ მის ფერხთა ექვშ, ვიდრე მოკლა იგი!



ახობაძის სპერმატინი.

(გუღღინ ბარნავს.)

ერთხელ, როცა შემობინდდა და ჯერ არ სჩნდა ცაზე მთვარე, მოწყენილმა სახლისაკენ ბნელი ქუჩით გავიარე; და მომესმა ერთ სახლიდან სპერმატინის ქებათ ქება და ვიფიქრე: ყური უღლო, მგონი, მეტი არ იქნება!...

მივეყუდე იქვე კედელს და გავნაბე სუნთქვა, სული, მხოლოდ ფანჯრის ერთ კუთხესა მივაპყარი სმენათ ყური;

შევიჭვირე ფარდის ქვევით და რას ხედავს ჩემი თვალი?!... ღმერთო, ღმერთო!... ამაცილე კვლავ ამ გვარი სანახავი...

მხარეთქობზე მიწოლილა იქვე ტახტზე ქალიშვილი და თმა გაშლილს აფარდნია დამცინავი რამ სიცილი;

მის წინა სდგას მოწიწებით ერთი ვინმე ღრმა მოხუცი და ქალს ეპრანქუქყანება, ვით ვაშლი მოლაქუცი!...

მაგრამ ქალი იგერიებს მოხუცს თითქმის ხელის კრითა, ხან აჯაფრებს, ხან დასცინის, ლანძღავს და გამოხს ავ სიტყვითა.

— მე შენა მთხვე თანაგრძობას, შე ჩერჩეტა, ბებრუხანა?!...

და ქალთადმი ტრიფიალების კიდევ შეგწვეს ძალი განა?...

მე ჯერეთ ვარ თვრამეტი წლის, შენიკი სამოცს ვადასული და ურცხავთ მთხვე, რომ მოგიძღვნა ხვევნა, კოცნა, სიყვარული?!...

შეგრცხვეს შენი თეთრი წვეროს, შეგრცხვეს შენი ქაღარისა, ნუ თუ არ გრძნობ, რომ ღირსი ხარ ტრფობის კი არ—სამარისა!...

შენ დროული უნდა დღე ღამ დადიოდეს საყდარშია, ილოციდეს, მარხულობდეს, იყვეს ხორცის ტანჯვაშია; შენიკი? შენა ამის ნაცვლათ—ეტრფი ქალებს, იკლავ ვინსა, ლიცვა მარხვის მავიერად ხმარობ რაღაც სპერმატინსა?!...

— ოხ, ღვთაებავ, ანგელოზო! თუმც აღარ მაქვს თავში ტვინი, მაგრამ მოხუცს გონს მიმატებს ახობაძის სპერმატინი!...

თუმც მოხუცული, სიყმაწვილის განქრა აღდენი, მასთან თინი, მაგრამ მოხუცს ძალას მაძლევს ახობაძის სპერმატინი!...

თუმცა წელში მოვიღუნე და მიწუხებს გულს ქმითინი, მაგრამ, ტურფავ, მაყმაწვილებს ახობაძის სპერმატინი!...

თუმცა კაცათ არ ვარგვიარ, ვიდრე ვიკლავ მომდის ძლი, მაგრამ მინც ძილს მთლად მიფრთხობს ახობაძის სპერმატინი!...

ტურფავ, ტურფავ, გვეციები ჩემს მუნდარს და ჩემსა ჩინსა,— ბევრი რამე შეუძლია ახობაძის სპერმატინსა!

ნუ დასცინი ჩემ ქაღარას, ნუ მიგინებ ტრფობის თინსა, დაიჯერე,—მუღამ ვხმარობ ახობაძის სპერმატინსა,

და ის მაძლევს მე ძალ-ღონეს, მოხუცსა მგვრის ვნების ჭირსა, ის მავრთოვნებს, მაყმაწვილებს, ვენაცვალე სპერმატინსა!...

მაშ რათ გიკვირს,—ჩემებერ მოხუცს ქონდეს ტრფობა ქალბისა?!... ჩიტვიით ხდის ოცი წვევით სპერმატინის კაპლებისა!...

აი, ეხლაც ვიბეში მაქვს და, თუ ღმერთა ნებას მომცემს,— ეხლავ ნახავ რა ძალა აქვს სპერმატინს და ახობაძეს!

გვედრები, ჩემო ღმერთავ! ნულა შემყრი ვნებას, ჭირსა,— გამოსცადე რა ძალა აქვს ახობაძის სპერმატინსა.

გვეციები, ვსწუხვარ, ვდნები, ჭირათ მიჩანს შევბა, ლხინი; თუ ღმერთი გწამს მაკვდიენი ეს ოხერი სპერმატინი.

კვირაში ორ შუშას ვხმარობ სპერმატინის წამლისასა, და, ნუ თუ მე ვერ მოვიგებ გულსა ღამაშ ქალისასა?!...

შემიბრალო, ჩემო ღმერთავ!
რამდენსაც მიხვო მოგცემ ფულსა,
ლოლნ დაწყევ ერთელ ნებსა,
ნუ გამოვები მოხუცი ფულსა.

—ეჰ! რაც არი, დაეთანხმდები!...
მოდი... მოდი... მომხვიე,
თან ტურები დამიკონცე
და შკლაგები მოხუცი ფულსა.

აქ მოხუცი მთლათ დიობნა
ქალიშვილის ამგვარ თქმითა—
და დაუწყო ხვევნა, ტლოშა
მეტის მეტი სიფრთხილითა.

რომ იმ ოხრის სპერმატინსა
ამ წუთის აღარ ელატნა;
ქალიშვილის ექვი, კიცივა
მოესპო და დაედანტნა...

მაგრამ დახეთ მოხუცის ბედს—
ველარ უძგერის გრძნობით გული,
ველარ შვილის სპერმატინი,
ვერცა ქალის სიყვარული...

თუმცა ქალი მოხუცი კონცის
და აღერსით ყელს ეხვევა,
მაგრამ ამ დროს ჩვენ მოხუცს კ
თვლით ებინდის, ბრუ ეხვევა,—

ქალი უფრო ახლო იწვეს,
მოხუცს სჩქმეტს და ულუტუნებს,
მაგრამ მისი ხვევნა კონცა
მოხუცს უფრო მოაღონებს.

ქალმა ვეღარ მოითმინა
მოხუცისაგან ტანჯვა, ენება,—
ფები კრა და ვაღმობავლო,
თან დაუწყო მას გინება:

—ამას კვებდი, შე ჩრჩხელტო,
სპერმატინის ღიად ძალას?
ნუ თუ ეხლოც არ გრცხვენია,
რომ სიბერე კაბლებს სძალიავს?!

გასწი ეხლოვ, ვაფიორი,
არა განახოს ჩემო თვალმა,
ხომ ხედავ რომ შეგარცხენია
სპერმატინის ტყუილ ძალმა!...

ეს რა ენები სენ გავშორდი.
ამ დაწყვეტილ მახახვასა,
ვინც სპერმატინს ხშირათ ხმარობ
მას მოუთხრობ ამ ამბავსა!...

ონიმიძე.



რედაქციისაგან

(„ეშმაკი ჯოჯოხეთში“-ს გამო)

ჩვენ ძალიან გავფიქრებთ იმ პროტესტსა,
რომელიც გამოცხადებული იყო ჩვენი ჟურნალის ცენტრის № 1-ში მთავარხელის ბოკანის ხოველის „ეშმაკი ჯოჯოხეთში“-ს გამო გასული „ცენტრის“ № 9, სადაც ოსურგეთის ქალების მიმდობლობით ხელს აწერდა ვინმე ზელაგია.

გასაკვირველია სწორეთ, რომ იმ ოცდახუთ ქალს, რომელთაც; ადგილი შესძლებულა, თვითონ ზელაგიას გავლენის ქვეშ გა-

გამოუცხადებიათ პროტესტი, ავიწყდებოდა რომ „ეშმაკი ჯოჯოხეთში“ იყო ხათვებში და არა ორიგინალური ნაწარმოები, თორემ ამის შესახებ, რომ ამ თარგმანის საწინააღმდეგე დახინაშულობა ქონდა ჩვენს ცხოვრებაში და არა ქალების გაწაფამტება, მეგონა, რომ განმარტება არ სჭირდა; მაგრამ ჩვენ მანაც მოვალეობა ვთავაზობ ჩვენ თავს, რომ ორი-ოდე სიტყვით მოვახსენიოთ მოველა ამ ნოველების ავტორი ჯოჯოხია ბოკანო და მასი ნაწარმოებზე.

ჯოჯოხია ბოკანის ცხოვრებად შეითმნე-მეტე საუკუნის დასაწყისის და დიდი სახელიც მოახვეჭს მთელს ევროპაში თავისი სასაგალი-ოთ ლიტერატურული ნიჭით და ნაწარმოებოთ. რაც შეეხება მის დეკამერონს—ეს და-იწერა მეოთხე ხმეტე საუკუნეში, როდესაც მართლაც და მთელ საფრანკეთს მუსრს ვუ-ღებდა შავი ჭირი და მცხოვრებლები თავშესაფრის ვერ პოულობდენ, რომ თავი დაესწავით ამ განსაცდელისაგან: ქუხები მკვდრებით იყო მოთუხილი და პატრონნი და დამპირანგ-ნი არსათ სჩანდნენ. ან სწორეთ ამ დროს შვიდმა ქალმა და სამმა ემსწავლმა კანმა გადსწვივებთ განმარტებდენ ქალებს და სადმე უდაბურ ტუეში გაეტარებიათ დრო. მათ შო-რის იყო თვითონ ჯოჯოხია ბოკანიც და მისი სატრფო, რომელსაც უძღვნა მთელი თავისი ნაწარმოები.

მეგონა ეველამ იცის, რომ მისი დეკამე-რონი ეველას ევროპულ ენესტას ხათვებშია და, სე წარმოადგინეთ, უკუტრეო და განუ-ვითარებულ რუსეთშია და უხატვრობათ ეს ნაწარმოები და, თუ არ ვცდებით, ეს შე-ოცდახუთე გამოცემა არის.

ამის შემდეგ ჩვენ უფლებს გვაქვს პირდა-პირ ვსთქვათ, რომ ნუ თუ მთელს რუსეთში აღარ მოაძებნებოდენ ზელაგიასთან ქალები, რომ ზიზდა და პროტესტი გამოცხადებიათ ამ ნაწარმოებისათვის, მაგრამ საქმე ამისაა, რომ ზელაგიას გარდა ეველას დაკვირვებია დეკამერონის დახინაშულებს, მისი მიმართუ-ლებს და იქ ქალების გაწაფამტებას ეო არ აღმოუჩენიათ არამედ სარგე იმ უხეო, გ-რუენილების, გათახირების, ცბიერ-მეტუარობ-ბის და თვალთმეტობისა, რომელსაც აჩვენებ მბრძანებელი ამ ქვეყნისა და მათთან ერ-თათ მათი მოხელეხი და ამოელ-დამოელნი.

დეკამერონში მოყვანილია მრავალი მს-გალითებიც იმ გვარ ცელქმართა, რომელ-თაც ერთერთის დაღვტო გაუხდათ სათაყუ-ნებლათ და ცდლობენ ერთმანეთს გადასჭრ-ბონ გარუენილებსა და, ნუ თუ ამასე თი-ქმის, რომ ეველას ამ გარუენილების, სიბინ-ძურის, ზნეობარე დაღმის და ცელქმართა დაღვტის გამოაჟგარვებო - უხეობა და ზი-ზდას და პროტესტის დირსია.

ადილით მჯავლითაც თვით ის ნოველას, რომელსაც ზიზდათ შეგება ზელაგიამ და მისათ მიმუდგარათ.

ეულბერგელო, უმანო და უბაწო თი-თხმეტის წლის ქალიშვილს აღაბეკს მის-წონს ქრისტიანობრივი ცხოვრებას, ის ცდა-ლობის დაუახლოვდეს ქრისტეს მცნებას და უკამარტების გზას დაადგეს. თავის მიზ-ნის მისაწევათ ის ახეებს შიდად დემ-

მას თავს და მიდის მონასტერში, სადაც მას აცდენს და აუბატურებს მღვთის მშო-სავი, ქრისტეს მთავდალე და მი-ნა მცნებას და სრულიად ამისრულეული წმიდა მამა—დეუდგული ბერი—და უხსნას, რომ ქრისტეს მცნებას, მხოლოდ იმაში მდგო-მარეობს, რომ ბერმა თავისი მხეგრეთი ინ-სტაქტი დაეკმყოფილოს და ამ გვარად და-ნერგოს ქრისტეს მიმდევართა შორის წმიდა სრული და მცნებას მაცხოვრისა.

აი მთელი ის ნოველას, რომელიც მოყუ-ნილი იყო „ცენტრის“ № 1-ში, და ქ. ზე-ღავია, რომ კარგათ დაკვირვებოდა ამ ფრად მნაშენელოვან და საუურადღებო ფაქტს, რომელიც დღესაც ხდება მონასტერში და მღვდლებში, მეგონა, ანავითარ პროტესტს არ გამოცხადებდა ჩვენ წინააღმდეგ; ბირაქით თავის პროტესტს და ზიზდას გამოცხადებ-და იმ წმიდა მამებს, რომელნიც დღესაც ბუერს მთაბეპიან ჩვენს ეურთხულ ქვეყ-ნაში.

რათ ავიწყდებოდა ამ ქალბატონებს, რომ თუ დღეს საღია შეგებულათ ზურგს აქტვეს ეკლესიას და მღვდლებს, ეს გამოწვეულია, თვით იმ მსგალითობათ, რომელსაც აჩვენებ ჩვენი ბერები და მღვდლები.

დასასრულად, ჩვენ უნდა აღვთაროთ, რომ ნოველას „ეშმაკი ჯოჯოხეთში“ მართლაც არ იყო კარგათ თარგმანი და უფრო უარესია ის იყო, რომ მთარგმნელს გარდა ამისა, რომ თარგმანი შეტათ უკარგისა და ჩიქორთულურა გამოსვლია; ბოლოში დაურთავს, რადაც-მეოქდება, რომელიც სრულიად არ არის ორიგინალში და ამგვართ ჩვენი რედაქცია შეცდამაში შეუყვანია. სწორედ ეს იყო მი-ზეხა, რომ დაბეჭდვის შემდეგ „ცენტრის“ რედაქციას სრულიად არა ქონდა სურვილი „ცენტრის“ გავადვისა, რასაც თვით თ. რე-დაქტორ გამოამცემელი სალუქმენც დიარკის თავის წერაში, რომელიც მთავარხელისა „ცენტრის“ № 12-ში, მხოლოდ სტამბის სტროფას ქურდულითა გავერდნა რადემაშე ასი ცალი და რაკი ასე არა ოფიციალურათ გავრცულდა ცენტრის № 12-ში, საღაში და-ობდა მოთხოვნილებო და ჩვენც იტყუებულა შეექმნათ დაჩენილია ნომრები დაკვეთიან.

ჩვენ ეთველ შეითხევემა, ბოლიშ ვახ-ლით რეკორც ოსურტეულ ოცდა ხუთა ქალის წინაშე, აკეთებ სხვა მკითხველთ-თანაც, არა იმიტომ, რომ თვით ნოველას „ეშმაკი ჯოჯოხეთში“ იყო დაბეჭდილია არამედ უვარგის თარგმანისთვის და იმ სულელურ მოქალაქებისთვის, რომელიც მთარგმნელს დაურთო ბოლოში იმ ნოველას და რედაქცია შეცდამაში შეიყვანა. ამ ახრათ, რომ შეი-დეგში აღარ განმყოფდეს ამ გვართ შეცდა-მემა და უოველივე მასლას, რაც მოთხოვე-ლოდა იქნება „ცენტრის“ განხალავი და შესაფერებელი იყოს, რედაქციამ სჯაროთ სწნა, — მოიწვიოს იუმორისტული გახეუების თანამშრომელი მამართ, ხელმძღვანელათ და მსახურების გადასახივავათ.



წერილები რედაქციის მიმართ.

ქურონალ „ცეცხლის“ № 1 ში დაბეჭდილია წერილი რედაქციის მიმართ, რომლის შინაარსი ერთობ სერიოზული და საყურადღებოა. წერილის ავტორი სამართლიანად შენიშნავს ცოტა მიმოხილვის შემდეგ, რომ დროა ჩვენშიაც გამოვიდეს ასეთი გახეთქილი.

მე და ჩემი მახლობელი მეგობარები რიცხვით 10-ე კაცი სრულებით ვეთანხმებით წერილის ავტორის აზრს, რომელიც საჭიროა, როგორც თვითონ შენიშნავს ეს განყოფილება—ქარაფილის განყოფილება—ერთობ სერიოზული უნდა იყოს, რის განსახარცილებლათ რედაქციამ უნდა მიიღოს ავტორის ზომები, წერილები უნდა იწერებოდეს სერიოზულად და არა სახუმარო კილოთი, განცხადებების საიდუმლოება სასტიკად დაცულ უნდა იქნეს და სხვა... აგრეთვე კარგს იქნს რედაქცია თუ ისეთ წერილებს, როგორც დიკა-მერანის, ეშმაკი ჯოჯოხეთში“ ა, არ მოთაფეს სახუმარო განყოფილებაში ვინაიდან გახეთქის ასეთი წერილები სხვა ფერს აძლევს და სერიოზულ ხასიათს უკარგავს...

პატრიის ცემით 6. კ.

თქვენ პატრიცემულ ქურონალ „ცეცხლის“ № 1-ში მოთავსებული ე. გ. გავაგერძის წერილი— „ცეცხლის“ რედაქციის მიმართ, რომელშიაც ავტორი აღნიშნავს დღევანდელ ცხოვრების სიღატაკს, გამოწვევებს კაპიტალისტური წარმოებისა, წინადადებას აძლევს რედაქციას: ვინაიდან კრძალთ გამოცემა ერთობ დიდ ხარჯს მოითხოვს, რედაქციამ გახსნას თავის ქურონალში ქარაფილის განყოფილება, რომელიც ერთობ სერიოზული უნდა იყოს.

თქმა არ უნდა, ასეთი განყოფილება, თუ მას რედაქცია სერიოზულად მოეყრდნება და არ მისცემს იუმორისტულ ხასიათს, ერთობ სასარგებლო იქნება და საყურადღებო.

უსურრებთ რედაქციას, რომ პირნათლად შეასრულოს ეს ერთობ სერიოზული საქმე.

თ. ჩ.—ძმ.

ბ. რედაქტორი! აღსაფრთხილებ ჩემს სიმართლისა, ბოლოვე დაუთმოთ ადგილი ამ ჩემ წერილს თქვენს ქურონალ „ცეცხლში“.

ქურონალ „ცეცხლის“ პირველ ნომერში დ. ნაოლაველიდან მოწერილი ამბავში ვიღაც, ერთი მრევლითაგანი თავის მოკლე წერილში ჩემგან დაუმსახურებლად უშვებინს სიტყვებით მღანძღავს მე და ცილსა მწამებს, ვითომც მე გამეძვალა-ტყუებოდა ჩემი მრავალი ძველი დრამის ფულში. ესეთი წერილი თავიდან ბოლომდის სიმართლეს მოკლედ ბუღია და შეიცავს მხოლოდ პირადი ინტერესებით მოკოროლ სიტყუებს და ცილის წამებას. აინაღ პირაბად გულშემატკივრობ ბ. „ერთო მრევლთაგანა“ და მიხასუბტ როლის „გადავახილვინე“ ჩემ სახლში სოფლის ხალიჩები, სამოერები, ქვაბები და სხვა ნივთები? მიპასუხოთ! როლის და ან ვინ დანიშნა ამ ვითომც ჩემგან გადახილულ ნივთების ეპიკრიზი გაჟიდვამ თუ ოღნებ მაინც შეგრჩენია სინიღისი და პატრიცეზი და გაინტერესებს ქეშმარიტება და არა პირადი ანგარიშები, წინადადებას მაძლევთ გამოწყვეთ სამედიატორო სამართალში, რაც ჩვენს სიმართლეს გამოაშკარავებს ნათლად. ჩემის მხრით მედიატორები ვნიშნავ ბ. მიხ. დამ. გამურინას. ვადა იყოს ერთი კერა დღიდან ამ წერილის დაბეჭდვისა. ამ თავითვე ვალად ვიდგენ; უაუთო ვამეტყუებდები მე იმ შემთხვევაში იმ ოცდა და მათხვნი, რომელიც მიღებული მაქვს დრამის ფულში გაუგზავნი ერთ-ერთ ქართულ საქველ



პროფესორი: ეს რა სასულეა: მა- მუხნის მკვლელები გვინა ჩავსავსამ.

ლირეტრიხა: დღისი გულისხმის გ- სუშადით. ჩვენი მაიმუნი უქვეითო ანის, ეს კე ჩემი ქმარა.

მოკმელო საზოგადოებას, წინამდებ შემთხვევაში თქვენ ბ. „ერთო მრევლთაგანა“ ყველა ქართულ ქურონალ მათხვნივნი ბოილიშ მოიხილეთ ჩემთან.

მელოელი სიმონ ჭალადაძე

ბ—ნო რედაქტორი!

თქვენ პატრიცემულ ქურონალ „ცეცხლის“ № 1-ში დაბეჭდილია ფრიდ საყურადღებო „წერილი რედაქციის მიმართ“, რომლის აზრს რედაქცია საყურადღებო შეთანხმება და წინადადებას აძლევს ქურონალის მეთვლელებს, რომ მათაც ზამოსტენ ამ საგნის შესახებ თავიანთი აზრი, ვსარგებლობ რა რედაქციის წინადადებით, მსურს გაუხიარო მკაცრულთ ჩემი აზრი.

თქმა არ უნდა, რომ ჩვენი ქვეყანა უკვე და- ადგა იმ გზას, რომლითაც მიდის დასავლეთ ევროპის ქვეყნები; ჩვენში უკვე მოიღვა ფეხი კაპიტალისტურმა წარმოებამ, მისი განუშორებელი თანამგზავნი შედგენს ყველაფერს აშკარა ხდება; ინგრევა ძველი ქართველური ფეოდალური თჯახია... არსებობს ბროლა არსებობი- სათვის და სხვა... ამ დროს, თითქმის, ცხოვრების ყველა დარგს ექცევა ყურადღება განხორციელებულ ქვეყნებში და ჩვენშიც, მაგრამ აქნამდე ქორწინების ისტორიულად შესასწავლად, მის დასაფასებლად და, რამდენადაც შეიძლება, გასამსუბუქებლად, ჩვენში არავის უფიქრია გზებითს გამოცემა და არც არავის აღუძრავს კითხვა. ხსენებული წერილის ავტორი სძრავს ისეთ კითხვას, რომელიც ერთობ საჭიროა ფართე საზოგადოებისთვის და მოპოვებს ფართე თანგრძობას. მხოლოდ საჭიროა, რომ რედაქცია სერიოზულად მოეყრდნოს ამ საქმეს. პატრიის ცემით 6. ლ—ძმ.

განცხადებანი

მსურს ცოლი ვითხოვო, ახალგაზდა, ლამაზი, ცქეტი, განვითარებული და მეოჯახე უნდა იქნეს, მზითვეი სავალდებულო არ არი. თითონ მე საშუალო სასწავლებელი მაქვს გათავებული სამსახურში ვარ, მაქვს 80 მანეთი თვეში. დაწერილებით პირობა წერილით. ადრესი: თფილსი, პრედ்யავიტლო ტრეხ რუბ. კრედიტ. ბილეთა za № 053482 (3—1)

მსურს ვათხოვება. განათლება ევროპული სასწავლებლებში მაქვს მიღებული, ღარიბი მამის ველი ვარ, ქრთამი არა მაქვს. მგონია რომ ლამაზი უნდა ვიყო. ჩემ სურათს თუ ვინმე მოისურვებს დროებით გაუგზავნი. უსახელო და ინიციალების ავტორებს პასუხს არ გავცემ.

ადრესი: თფილსი, პრედ்யავიტლო კვითანიი ჟურნალ „ცეცხლ“ № 26. (2—1).

უბრალო მუშა ვარ და ვეძებ ჩემსავით უბრალო საცოლეს, თვეში 25 მანეთი მაქვს. ს.—დემოკრატი ვარ. ჩემი ადრესი: თფილსი და ვოტრეობანი M. G. Giorgashvili. (1—1).

ხუთი წლის ქვრივი ვარ, მაქვს დიდძალი შემოღება—15,000 მანეთი, მინდა გავყვე ახალგაზრდა ქართველ ლამაზ ყმაწვილ კაცს, რომ შევძლოს ქონებას უპატრონოს და არ გაუღალავოს.

ადრესი: თფილსი, პრედ்யავიტლო სტო რუბ. კრედიტნო ბილეთა za № 053841. (2—1).

მინდა ფულიანი ცოლის შერთვა. უნდა ჰქონდეს არა ნაკლები 2000 მანეთისა. თითონ მე ვაქარი ვარ და ფულიც საკვირო საქმისთვის მინდა. ჩემი ადრესი: ბათუმი, პრედ்யავიტლო 100 რუბ. გადას. რენტი za № 15823. (4—1)

მსურს ვათხოვება მდიდარ და შეძლებულ ყმაწვილზე. საოცარი ლამაზი ვარ. კარგი ხასიათისა და დაღუბნული მეოჯახე. საშუალო განათლება მაქვს მიღებული. სამხედრო სამსახურში მყოფებს ვერ წავყვები. წერილის წერით ნუ შეიწუხებენ თავს. უსახელო წერილებზე პასუხს არ გავცემ, ადრესი: კუთასი, почта, прედьявит. свидѣтельств. обь окон. ж. г. за № 2510. (2—1).

დიდი ხალისი მაქვს საეპკოო საქმეების წარმოების, მაგრამ თინახელ სუსტათა ვარ, რომ ვინმე ფულიანი ქალი გამოწყვებოდეს ცოლად, უარს არ უვტყვი. შესახედავით მინიცა და მინიც უფარგისი არა ვარ. შკოლაში ნამყოფიც ვარ.

ადრესი კვირილი, პრედьяავიტლო паспортной книжки, выдан. изъ К. М. У. за № 39. (5—1).

ცეცხლს ფოსტა

მარუხიას. თუ პირდაპირ რედაქციაში მოსვლის გეხატებოთ ფულის მაგიერად ფოსტით მარკები გამოგზავნეთ და განცხადებასაც დაგზავნათ—თქვენი ენაობა საიდუმლოთ იქნება დაცული. ცეცხლი № 1. გვგზავნებით. მ.—აქეს. არ შეგვიძლია. მაგანიარ წერილს ნულა მოიწერებოთ.

ა—კ—ძეს. ადრესი: Книжный магазинъ Новая „Рица“ მისწერეთ და ფს დადებულთ გამოგზავნავსათ.

თინახინს.—ხუთი მანეთო გვიან მივიღეუ განცხადება შემდეგ № წავა.

ირაკლი—ა—ძეს—გირჩევთ ახლობის „საქრ-მატრინი“ იხმართო—ეგებ მაშენ გამოვგეთ ხასიძით.

გამოცემული ვ. კვინტარაძე.